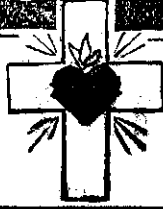


# Duminica

Organ de propagandă religioasă și morală.  
Organ informativ al AGRU-lui din Eparhia  
Maramureșului



Biroul de distribuire: Librăria Asociațiunii  
Sighet, Piața Unirii No. 25.

Prețul unui exemplar 2 Lei.

Redactor responsabil: T. Berinde

Abonamentul pe un an: 100 Lei.

## Păcate și greșeli

Catolicismul, ca religia fondată de însuși Domnul nostru Isus Hristos, are în sine nota perfecțiunii. Credința ce are la baza ei Idealul desăvârșirii, trebuie să producă în sufletele celor care o urmează zelul arzător prin care să se apropie, cât se poate mai mult, la acest Ideal. Și totuși, deși vedem între catolici exemple de virtuți, rămâne o mare parte dintre ei în care tendința aceasta spre desăvârșire nu se poate observa. Este interesant a ști că greșind ca om contra unei legi universale catolicul a greșit și contra legilor credinței sale.

Păcatele și greșelile aceste în cea mai mare parte vin dela părerea, aproape generală, dar greșită, că orice faptă omenească devine scuzabilă prin mulțimea cazurilor asemenea. Cine se gândește așa: De ce să-mi fie mie păcat ceva, când fapta aceasta o face și X și Y și Z, n'are nici idee de existența normelor, care sunt legi scrise în suflete, etern evidente, a căror valabilitate nu depinde de felul și numărul faptelor noastre. Cu alte cuvinte: dacă toți ar păcătui contra unei norme, norma tot ar rămâne existentă, evidentă și valabilă. De ex. norma ne spune: Fii drept! Dacă pe lume toți oamenii ar fi în-

șelători și mincinoși, norma n'ar pierde valabilitatea ei și cei care au greșit contra ei nu și-ar înconjura pedeapsa.

Dacă există aceste norme, și fiecare dintre noi ȘTI că există, atunci catolicul nu trebuie să-și scuze faptele lui prin asemenea fapte ale altora, ci să-și spună: Dacă toată lumea ar comite păcate, eu nu trebuie să păcătoiesc, pentru că tot ce e contra normelor date de legea catolică, e rău.

Acum să vedem câteva din cele mai frecvente greșeli care se scuză chiar prin frecvența lor. (Vorba vine, noi le scuzăm, dar Dumnezeu le va judeca). Să-i auzim pe aceia care se scuză:

1. Eu sunt bun catolic, dar la biserică n'am vreme să mă duc. Doar nu se pot pierde toți care nu umblă la biserică. Sau: Eu postesc toate posturile, ce să mai merg și la biserică. (Aceasta mai cu seamă pe sate).

2. Eu nu mint, numai când e foarte necesar. Aceasta nu e păcat, pentru că toată lumea ar minți în asemenea situații.

3. Omul e dator să se îngrijească mai înainte de toate de sine. Așa face toată lumea.

4. Eu sunt bun catolic și fida mea a foarte religioasă, dar dacă n'a avut

norocul să o ia de soție un catolic, ce era să facem? Vremurile s'au schimbat a trebuit și ea să se îngrijească despre soarta ei, doar n'a veni popa să-i dea o bucată de pâine. A trebuit să treacă de formă, dar tot la biserică catolică umblă.

5. Să mă scuză ori și cine, eu l-am iertat dar să stau de vorbă cu el, acea-

sta nu. Are omul și mândrie. Cine ști ce mi-a făcut, m'ar râde dacă aș vorbi cu el.

6. Știm toți că tineretul e tineret. Un tânăr nu poate trăi ca un călugăr.

Scuzele aceste, și încă foarte multe, scot lacrimi din ochii triști ai dulcelui Isus Care prin moartea Lui a arătat că păcatele nu se șterg prin scuze.

Irina Berinde

## Sfinții sunt dintre tainele lui Dumnezeu

Sfinții sunt dintre tainele lui Dumnezeu și dacă ne vrem apropia de dânsii, a-i cunoaște, a înțelege viața și firea lor, a medita despre chemarea și activitatea lor, trebuie să ne apropiem de ei ca și la ceva tainic, — cu respect și cu dragoste. Totuși poate că nu ne va succeda întotdeauna a-i înțelege, până în adâncul sufletelor lor, fiindcă noi nu stăm pe același plan cu dânsii la care înălțime stau ei, pentru că noi suntem superficiali, până când ei umblă în afunzimi, pentru că ei s'au predat voinței și iubirii lui Dumnezeu, până când noi nu cunoaștem decât numai propria noastră voință și apretiem prea mult știința noastră mărginită. Astfel de multe ori îi neîndreptăm pe acești aleși ai lui Dumnezeu.

Considerând apoi pe lângă acestea, că sfinții Bisericii trăiau într'un timp mai depărtat, cari vremuri noi cu mentalitatea noastră modernă, nici le putem înțelege, nici a le cerceta, nu ne putem mira, dacă sunt mulți dintre noi, cari desconsideră ceea, ce ar fi de admirat, cari cu mâini sacrilegi falsifică chipurile sfinților lui Dumnezeu.

Insă judecata ușuratică acestora, pe noi nu ne poate duce în eroare. Sfinții lui Dumnezeu nici odată nu erau în deajuns apreciați și bine judecați de oameni cu mentalitatea lumescă. Era întotdeauna așa, ca tot ce era sublim și sfânt, era periclitat în lumea necinstită. Nici azi nu e altcum. Noi, oamenii moderni, suntem ispitii și crescuți în aceea, ca să supunem toate cercetările noastre, până la distrugere. Noi uităm, ca numai atunci putem și suntem în drept a critica, dacă avem cunoștință temeinică despre obiectul ce supunem cercetării și judecării noastre proprii, iar nu numai o cunoștință superficială.

Misteriul sfinților este taina harului și chemării lor dumnezeiești. Ei au priceput acestea până la ultima picătură de sânge și le au îndeplinit până la ultimele consecințe.

Noi abia că mai putem pricepe, că sunt și erau oameni, cari au luat de-a totului în serios creștinismul prin urmarea lui Hristos, cari, cuvintele și îndemnul lui Isus, le aplicau întocmai în viața lor așa în hotărâ-

rile cele mari cât și în acele mai mărunte chestiuni de toate zilele, fără să întrebe ce părere are lumea despre acele, ce vor zice oamenii ce va zice satul și că oare ei înșiși vor avea folos ori ceva pagubă în urma atitudinii lor. Da, chiar putem admira, — pe un astfel de om, atât de „nebăgător de seamă” dacă îl mai întâlnim undeva. În tot cazul azi un astfel de om e o mare raritate. Dacă se găsește câte o persoană (arzând de iubirea lui Dumnezeu, de credința cea adevărată și de adorație) care face atâtea și de atâtea ori drumul spre Tabernacol și primește sfântul Sacrament, pentru că îl indeamnă dorul iubirii lui Dumnezeu, atunci lumea sucind din cap spune: acesta e un „sfântoc”. Dacă acest om, iubitor de Dumnezeu, inclină spre ajutorarea deaproapelui, de ai fi în ajutor prin cucernica servire, în toate și cu totul ce are, în așa o măsură chiar, că pe urmă nici el nu le mai are cele de lipsă pentru traiul său atunci vecinii dintr-o dată dând din umeri declară: așa exagerări nu au putut să facă decât un om anormal, un nebun. Iar în cazul când pe lângă toate acestea, acest om e cunoscut de iubitor al Bisericii celei adevărate a lui Dumnezeu, e ascultător față de locșitorii lui Dumnezeu, judecata e și făcută și omul nostru e declarat în cazul cel mai bun, de un maniac religios și nimic alta, sau se spune: vedeți pe acest om, el e victima atotputerniciei bisericesti!

Sărmana lume, care nu mai ști nimic despre iubirea ce înfruntă toate! Pentru aceea nu mai înțelege nici iubirea ce să manifestă în calea Crucii lui Hristos. Cuvintele lui Isus, pentru lume au devenit fără de conținut, iar precum voiește și înțelege întotdeauna numai ceea ce îi seamănă, trage în jos spre el și cele mai sfinte, negând chiar și chipul lui Dumnezeu în om.

Depinde de noi, ca să ne îngrijim, ca chipul sfinților noștri să rămână neatins în inimile noastre. Cât de dorit ar fi, ca să învățăm a înțelege, ce ne spun aceste chipuri despre iubirea și viața pentru Dumnezeu. Sfinții erau oameni, cari s'au dezvoltat în caractere

mărețe, în autodisciplina mai multor ani, în istovitoare activitate. Ei erau oameni cu desăvârșită convingere, ca fiind Dumnezeu alături de dânșii, ei totdeauna, chiar și în contra lumii întregi vor fi biruitori.

În aceeași măsură precum

vom înțelege ce înseamnă a fi un creștin adevărat, în aceeași măsură vom înțelege, ce sfinții prea bine au știut și au trăit Chemarea fiilor lui Dumnezeu, spre sfințire.

După: „Katholische Volkswaht”  
Cernăuți.

## MEDITAȚIE

Aproape-s douzeci de veacuri — decând Picioru-Ți Sfânt

A sfințit cu atingerea Sa ticălosul pământ.

Din Înălțimi Stăpâne lă noi te'ai coborât.

Să mori pe această lume de noi batjocorit.

Vedeam pe-a Tale urme minuni răsărind —

Vedeam boli vindecate și morți înviind.

Din raze dulci de soare Chipul Tău Sfânt se'nchiagă;

Dar noi eram: „Iuda, ce nu vru se'nțelegă”.

Și-am dat cu toți năvală să bem Sângele Tău,

Doream să pici dintre noi o Vecinic Dumnezeu,

Căci... prea erai... Soare! Iar noi... Lutul greu.

Și Te'ai retras, deși între noi Te'ai ascuns

Să ne privești deaproape prin vălul nepătruns.

Iar noi nestingheriți de dulcea Ta lumină

Făcutam din lume o cloacă de tină.

În care noi... savanții, artiștii, mari învățați

Ne frământăm ca vermi flămânzi și insectați.

A păcei albă floare ce'ai sădit Tu să crească

Am smuls-o din tulpină în veci să nu inflorească.

Cu — de iad născocite — arme înarmați

Ne facem fără-mustrare ucigători de frați

În numele legii suprimăm tot ce-i bun;

Pe cel care-Ți slugește îl clasăm de nebun.

Și Golgota crește, crește tot mereu;

Cuprinde întreg pământul în rotogolul său.

Șiroaiele de lacrimi și sângele ce-a curs

La spălat pe dea'ntregul. O fie acum deajuns!

Scârbiți de noi înșine căutăm urmele Tale

Te plângem, Te căutăm și Te strigăm cu jale

Mai vino, odată Doamne pe a plângerei vale!

Mai vino iar să vindecă atâtea plăgi moderne;

Să sguđu iarăș lumea din păcătoasa lene;

Să-Ți auzim Glasul de Sfântă Rugăciune;

Să scoți din piepturi inimi intrate'n putrejune;

Să sature cu cinci pâini flămânde de noroade.

Din prisosință s'aduni a pocăinței roade.

Vino iar Isuse pe a plângerei vale!

Să spălăm cu lacrimi Picloarele Tale!

„Iată Eu cu voi sunt până la sfârșit”.

De unde vine oare acest glas iubit?

Unde ești Stăpâne!? Isuse! Scump Restignit!?

Atunci... demult, cu ură sorbeam Sângele Tău

Căci nu credeam că Tu ești Vecinicul Dumnezeu

„Să se restignească”. Iți strigam mereu.

Iar azi, când cu iubire ne'mbii al Tău Sfânt Sânge

La inima Ta Sfântă vrei pe toți a ne strânge;

Trupul Tău Sfânt ca hrană nu'ncetezi a ni-l frânge

Departă stăm de Tine... Blăstămul iar'ne învinge.

Tot noi suntem și acuma — slugile sacrilege —

Cuvintele Tale nu vrem a le înțelege

Tot noi suntem! O Doamne, „Iuda fără de lege”

Și azi, de'ai veni iarăș pe a plângerei vale,

Să ne aduci fericirea prin legile Tale

Noi, Te'am țiri iarăș pe a Golgotei cale.

Elena Șimonca Oșlanu

## „Ce ne spun istoriografii uniți despre unire

Așa este intitulat cap. IX în „Legea strămoșească” a anonimului neunit dela Sibiu.

Mai întâi aduce în contra sfintei Uniri pe Simion Bărnuțiu, care are merit numai pentru progresul cultural și pentru emanciparea politică a poporului românesc, în materie de religie însă a greșit rău, căci a activat împotriva tuturor Confesiunilor creștine: „Oreputațiune câștigată în luptele din Transilvania dela 1848 și 1849 nu putea să prefacă eroarea în adevăr, fanatismul în umanitate, despotismul în școală liberală. Și dacă Simion Bărnuțiu s'a alunecat pe această cale falsă, tocmai numele lui ne-a provocat a-l combate și a-i respinge eroarea, pentru că nu sub bandiera acestui nume cunoscut de Români să se introducă contrabanda neadevărului”. (vezi Titu Maiorescu, Contra Școlii Bărnuțiu, Iași, 1868 p. 48). Iar la pag. 11 zice că după ideile lui Bărnuțiu: „religiunea creștină este periculoasă și trebuie înlocuită cu cultul păgân al Romanilor”; iar la pag. 19 zice că Bărnuțiu considera religiunea creștină: „o plagă, pe care trebuie să o urască națiunea; preoții creștini sunt speculanți ai sufletelor, sfinții Petru și Pavel, Ioan Gură de aur etc. sunt niște jidovi și greci necunoscuți, cărora n'ar fi trebuit să le facem biserici și tendința noastră trebuie să fie de a ne scăpa de acest jug al servituții sufletești”. Pe acest Bărnuțiu l-a adus în contra sfintei Uniri Nicolae Densușanu, protopresbiterul neunit Maneguțu cărora li-se unește și anonimul. Totuși Bărnuțiu ca om politic în discursul din 1848 pe Câmpul Libertății din Blaj a declarat că nu se atinge „de natura cea dogmatică a Unirii”. Ci pe el îl privește numai cea națională.

În locul al 2-lea aduce pe Șincai în contra sfintei Uniri, dar luați aminte dela început, căci și aci umblă un fals. Iată cum scrie la pag. 82—83: „Marele cronicar Gh. Șincai ne scrie despre unire: Atanasie mergând la Viena a primit un lanț de aur la grumaz, acesta i-a fost toată mergerea înainte, că tocmai cum lucră dracul,

de caută voia omului, până ce-l aduce la păcat, apoi îl poartă pe unde vrea, așa a făcut și cu vlădicul până când l-a apucat în cursă... Bucuros s'ar lăsa de unire ca aceasta, dar nu-l lasă. De a mâncat sărat, beie, că adevărat i-or umplea paharul" (vezi Șincai v. III p. 189). Așa dar anonimul susține că acest text este al lui Șincai.

Acum, iubite cititorule, deschide, te rog. Cronica lui Șincai v. III p. 203 la anul 1701 unde vei citi așa: „Nu te mira așa dară, că Cerei Mihail... așa scrie despre Vlădica Atanasie: „Și mergând la Viena a primit un lanț de aur la grumaz, acesta i-a fost toată mergerea înainte, că tocmai precum lucră dracul, de caută voia omului, până ce-l aduce la păcat, apoi îl poartă pe unde vrea, așa a făcut și cu vlădicul până când l-a apucat în cursă, pentru că popistașii cu toată sfiala îl cinsteau până atunci, iar după aceea i-au luat toată ocârmuirea din mână și este un iezuit lângă dânsul pururea, fără de a cărui știre și voie nici o carte nu poate scrie cuiva. Bucuros s'ar lăsa de unire ca aceasta, dar nu-l lasă. De a mânca sărat, beie, că adevărat i-or umplea paharul". Așa dar textul citit de anonim este al lui Cerei Mihail, nu al lui Șincai. Dar bine, știi anonime că te-ai luat după Nicolae Densușanu, care la fel a procedat cu Șincai?

Cu toate acestea anonimul zice la pag. 109 din „Legea”; Cât am putut m'am ferit de părțile mele subiective și m'am ferit mai ales de trei mari greșeli, pe care mereu le fac frații uniți: „textele reproduse nu le-am falsificat”. Aceasta o afirmă spre a asigura pe cititor de veracitate care nu o are și a-l induce mai ușor în eroare.

În locul al 3-lea aduce în contra sfintei Uniri pe Petru Maior, citând din procanonul scris în 1783 sub influența Iosefinismului, care nu i-a publicat deși a trăit până în 1821, ci a fost publicat numai în 1894. Catholicismul lui Petru Maior se constată însă din apostolatul său ca profesor în Blaj până în 1785 ca protopop de Reghin până în 1808, ca censor al cărților românești la Buda până în 1821 și din scrisorile sale.

În locul al 4-lea aduce în

# IMPREUNA CU BISERICA



„Asemănatu-s'a împărăția certurilor omului împărat care a vrut să ia seamă slugilor sale. Și începând a lua seamă, i-au dus un datornic cu zece mii de talanți. Și neavând ce să dea, a poruncit domnul să-l vândă pe el și pe femeie și pe pruncii lui și toate câte avea

și să plătească. Deci căzând sluga cu fața la pământ, i-se închina zicând: „Doamne, mai îngăduște-mă și-ți voi plăti toate”. Și milostivindu-se Domnul de sluga aceea, l-a slobozit și i-a iertat toată datoria. Și ieșind sluga aceea a aflat pe unul din soții săi care îi era

dator cu o sută de dinari și prinzându-l îl zugruma, zicând: „Plătește-mi ce-mi ești dator!” Deci căzând soțul la picioarele lui, îl ruga, zicând: „Mai îngăduște-mă, și-ți voi plăti toate”. Însă el nu a vrut, ci ducându-se l-a băgat în temniță până ce-i va plăti toată datoria. Și văzând soții cele ce s'au făcut, s'au întristat foarte, și au venit și au spus domnului lor toate ceace se făcuse. Atunci chemându-l domnul său, i-a zis: „Slugă vicleană, toată datoria ți-am iertat-o, pentru că m'ai rugat. Au nu trebuia să-ți fie fie milă de soțul tău, precum mi-a fost și mie milă de tine? Și mâniindu-se domnul lui, l'a dat muncitorilor până ce-și va plăti toată datoria. Așa va face și vouă Tatăl meu cel ceresc, de nu veți ierta fiecare din inimă fratelui său greșele.”  
Mat. 18, 23—35.

contra sfintei Uniri pe Treboniu Laurian (citând din Magazin Istoric v. II p. 326—329) care spune că numai clerul a avut foloase materiale din unire, iar unii și-au pierdut naționalitatea. Cât privește foloasele unirii, ele sunt: religioase, culturale, naționale-politice și economice. Cât privește pierderea naționalității câtorva, ea nu s'a făcut pentru unire, ci pentru ca anumiți interese să intre în înalte funcții. Se pot cita cazuri de maghiarizări și înainte de unire.

În locul al 5-lea aduce în contra sfintei uniri pe Papiu Ilarian, despre care trebuie să știe și anonimul că a fost elevul calvinilor din Ogorheiu, așa că se explică tot ce spune contra bisericii catolice.

Să știe însă anonimul împreună cu toți ceice nu împărtășesc credința noastră catolică, că noi suntem catolici nu pentru autoritatea unuia ori altui scriitor cu mare renume și mari merite de alt ordin decât cel religios, ci noi suntem catolici pentru că adevărata biserică creștină este aceea care propune învățatură de credință și morală în conformitate cu sfânta Scriptură, cu sfinții Părinți, cu doctrina conciliilor ecumenice, în cari noi suntem fără meritul nostru și în care dorim să vină ceice serios își doresc mântuirea sufletului, căci sfinții Părinți (pe cari i-am

citat altădată pe larg) ne învață clar că afară de această biserică nu există mântuire.

Dar anonimul s'a scandalizat de această „concluzie”. Nu se scandalizeze însă, și să o studieze și să pună în practică ce i-se cuvine a pune, începând

mai întâi a lăsa la o parte minciuna.

Anonimul a abuzat de pa-ciința mea, făcându-mă să-i controlez textele reproduse falș. Pe toate nu i-le pot controla, căci m'a obosit și m'a plictisit cu adevărat.

din „Unirea”

## Credință și viață

**Sfințire de biserică.** Duminecă, 13 August va avea loc sfințirea bisericii din parohia Borșa I, clădită în anii din urmă. Actul consacării va fi săvârșit de Excelența Sa Episcopul Dr. Alexandru Rusu. După toate prevederile aceasta sfințire va prilejui o manifestație creștinească catolică, cași cea din Oncești.

**Pelerinajele noastre.** Vara acestui an este bogată în roade sufletești și în minunatele manifestații ale credinței. După pelerinajul dela Bixad, sfințirea bisericii dela Oncești și congresul Agru-lui dela Mănăștiur, toate adevărate documente ale credinței, manifestațiile noastre vor culmina în pelerinajul dela Moiseiu, presadat de Excelența Sa Episcopul în ziua de 15 August, sărbătoarea Adormirii Maicii Domnului, când se va da un răspuns convenit amenințării atît de riscate cu 20 de luni în urmă.

**O aniversare impresionantă.** Cu ocazia congresului general al Agru-lui diecezan ținut la Mănăștiur în ziua de sf. Ilie, a fost sărbătorit Reverendisimul Nicolae Avram arhidiacon onorar și protopop pensionat al districtului Mănăștiur. Marele număr de intelectuali, în frunte cu Excelența Sa Episcopul, au ținut să facă o vizită marelui luptător naționalist și vrednic protopop al Bisericii, care o viață plină de muncă rodnică a intrat în pensiune și acum a implinit 83 de ani din viață, dăruind Bisericii noastre și neamului un șir întreg de oameni valoroși, cari continuă munca lui neobosită și rodnică. Noi dorim veneratului patriarh bătrâneță lungă și liniștită.

**Raportul unui ateu.** Emilian Yeroslavski, secretarul general al bezbojnicilor, e nevoit să admită cel puțin 30 de milioane de adulți credincioși. Din patru

milioane de locuitori ai Moscovei, deci, cel puțin 400.000 intră în această din urmă categorie. Ar exista, prin urmare, mai multe zeci de mii de comunități religioase. Publicând aceste date un „comisar al poporului, ele sunt, firește, anevoie de controlat. Totuși, implicit, ele dovedesc zădărnicia propagandei bezbojnice de 20 de ani și mai bine. — „Religia“ — mărturisește Yaroslavski — „supraviețuește în orașe și sate și e neadevărat să spui că numai bătrânii cercetează bisericile“. Pentru întărirea mărturiei sale, el aduce mai multe dovezi și încheie că vor trebui încă mulți ani până ce se va desrădăcina cu totul din suflete „superstiția religioasă“. Adică, paște murgule, iarbă verde.

**Episcopi negri.** După episcopii chinezi și japonezi, hirotoniți de Papa Piu XI, iată că Papa Piu XII numește pe cei dintâi episcopi negri. Ei sunt: P. S. Sa Ignatie Kamarosandratana pentru Madagascar, numită insula roșie, adică a martirilor; P. S. Sa Iosif Kiwanuka, vicar apostolic de Nasaka în Uganda; P. S. Sa Iosif Faye, prefect apostolic de Žiguinckor în Senegal. La nebuniile naționalismului descreierat care în inima Europei proclamă religia rasei, a sângelui și a pământului nordic, cu pretenția ca această rasă (cea germană) să fie stăpâna absolută a tuturor raselor pământului (ein Herrenvolk), Biserica Romei răspunde cu fapte, ridicând la treapta cea mai înaltă a preoției, la episcopat, pe disprețuiții negri, pe cari până bine de curând albi (Europeni și Americani) când nu-i vindeau ca pe vite, îi linșiau pentru cea mai mică greșală. Faptele grăiesc dela sine. Nu e nevoie de comentariu.

„Vestitorul“



**Ioan Tartia, paroh al Mediașului onorar și protopop al tractului Seini a murit, după o viață rodnică în vârstă de 63 de ani.**

Dumnezeu să-i facă parte cu dreptii.

## COMUNICAT

### relativ la amânările de studii

1. Tinerii contingentul 1940 (născuți în anul 1918) care au obținut însumare cu termen redus și doresc a fi amânați de serviciu militar pe anul 1939—1940 pentru continuarea studiilor în țară sau străinătate, vor depune sau trimite (prin scrisoare recomandată) la Cercul de Recrutare respectiv, până la data de 15 August 1939, o cerere timbrată care să cuprindă următoarele date:

1. Data și locul nașterii — contingentul — Cercul de Recrutare — școala pentru care este înscris — Nr. recipisei de plata taxei militare pe anul 1939—1940.

2. Odată cu cererea de amânare de studii, vor depune recipisa de plata taxei militare pe anul 1939—40 care se face anticipat.

3. Tinerii care nu depun această cerere, pierd dreptul la amânare de studii și vor fi încorporați la 1 Noiembrie 1939.

#### II.

1. Tinerii contingentului 1939 și mai vechi, însumați cu termen redus, care au solicitat la 15 VIII 1938 amânarea de studii pe anul 1938—1939, vor trebui să depună (prin scrisoare recomandată) la Cercurile de Recrutare respective, până la 31 Iulie 1939 următoarele acte:

a) un certificat unic de înscriere, frecvență și activitate școlară pe anul 1938—1939.

b) Declarațiile Md. A. și B. și recipisa de plata taxei militare pe anul 1938—1939.

c) în privința taxei militare pe anul 1938—1939, se prevăd următoarele:

Ministerul de Finanțe, cu ordinul circular Nr. 135761 din 28 VI 1939 către Administrațiile Financiare a făcut cunoscut că tinerii care prezintă o dovadă eliberată de Cercul de Recrutare respectiv că sunt amânați pentru studii pe la 1 XI 1938—1 XI 1939, vor plăti:

a) taxa militară veche pe timpul dela 1 XI 1938—1 XI 1939 (adică din taxa convenită numai după vechea lege).

b) taxa militară după noua lege pe timpul dela 1 IV 1939 31 X 1939 astfel: din taxa fixată adică: 400 lei și din suprataxa convenită anual adică: 100—1000 lei.

2. În cazul când acești tineri doresc a fi amânați și în continuare, vor depune la Cercurile de Recrutare respective și cererea de amânare de studii pe anul 1939—1940 până la data de 15 August 1939.

Pentru completarea acestei cereri tinerii vor depune la Cercul de Recrutare respectiv recipisa de plata taxei militare pe anul 1939—40 anticipat.

Termenul pentru depunerea acestei recipise este între 15 VIII 1938—1 XI 1939.

3. Cei care nu îndeplinesc formalitățile arătate mai sus, vor pierde dreptul la amânarea pentru viitor și vor fi încorporați la 1 XI 1939.

4. Cererile de amânare de studii și actele anexe vor trebui depuse sau trimise la Cercul de Recrutare respective cerând să li se elibereze numărul de înregistrare sau vor păstra recipisa dela postă în cazul când actele au fost trimise recomandat.

5. Tinerii contingentul 1940 care au făcut cerere de amânare de studii pe anul 1939—1940 precum și tinerii din ctg. 1939 și mai vechi care au obținut aprobarea amânării de studii pe anul 1938—1939 și au făcut cerere de amânare de studii pe anul 1939—1940, vor solicita la Cercul de Recrutare respectiv să li se elibereze certificatul de studii pe anul 1939—1940 conform art. 15 din L.R.L. și Ord. circular al M. A. Naț. Nr. 7986 din 15 V 1939 și 8671 din 30 V 1939.

p. Șeful Bir. I. Recrut. Org.  
Indescifrabil

## Acțiunea harului în America

Nu încapă îndoială că puterea lui Dumnezeu s'a arătat peste tot și în toate vremile. Și aceasta nu numai față de un popor, ci față de toate, cu abundență mare și în oricare parte a lumii.

Aceasta putere se arată și azi cași în trecut prin minunile ce e în stare să le săvârșească atât în indivizi cât și în societate. Axioma: nu poate pomul rău să facă poame bune și invers, se verifică odată mai mult în istoria bimilenară a acestei instituții, care e Biserica catolică. Răvna ce ea o depune în sfințirea sufletelor este la fel unei albine harnice care nu cunoaște depărtări în a culege

polenul sfințeniei și a evidenția prin minunile ce le-a săvârșit în suflete și prin care vorbește lumii în fața istoriei de originea ei cu adevărat supranaturală, este în mod neîndoielnic mare. Aceasta notă caracteristică Ei, o face să fie mai mult iubită și pe noi ne silește să recunoaștem și exclamăm: „Mari și minunate sunt lucrurile Tale Doamne!“

E vorba să se beatifice o femeie a cărei viață exemplară și opere de binefacere îi dă dreptul să fie numărată și ea cași atâtea printre sfinți. Aceasta femeie e Maica Elisabeta Leton care s'a născut în anul 1774 și a murit la 1821 la Emmitsburg în America. Trecând dela protestantism la catolicism, întemeiază în Statele Unite sistemul școlilor parohiale și tot ea înființă acolo cel dintâiu orfelinat.

Astăzi se găsesc în Statele Unite 6000 de călugărițe din ordinul ei și printre familiile înrudite cu a sa se citează și aceea a președintelui Roosevelt. „Vestitorul“

## Poșta redacției

### Doamnei E. S. O. Baia-Mare

Regretăm greșelile de tipar din poezie. Vă rugăm nu vă supărați. Asemenea greșeli se întâmplă. Deallă dată vom fi cu mai multă atenție.

— D. dr. Alex. Filipciuc și-a schimbat numele patronimic de Filipciuc în Filipașcu, reluând numele pe care l'a purtat în anii 1630—1690 Petrovay Filip din Petrova, întemeietorul ramurii poreclită Filipciuc.

## Conversiune

**Văduva lui Calvin Coolidge, fost președinte al Statelor Unite, a trecut nu de mult la catolicism. „Denver Register“ anunță că ea are de gând să intre într'o mănăstire.**

Citiți și răspândiți

„Dumineca“